

Efter nr. 4 skal kreditgiver oplyse forbrugeren *det samlede beløb, der skal betales* ved forskellige udnyttelser af kontoen. Bestemmelsen, der er ny, svarer til direktivets art. 4, stk. 2, litra c.

Ifølge nr. 5 skal kreditgiver oplyse, *hvorledes gælden skal betales*. Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 32, nr. 4.

Efter nr. 6 skal det oplyses, hvor ofte forbrugeren vil modtage *kontoudtog*. Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 32, nr. 5.

Efter nr. 7 skal der oplyses om betingelserne for ophævelse af aftalen. Bestemmelsen, der er ny, svarer til direktivets art. 6, stk. 1, 3. led.

Til § 11

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 33. Som nævnt i bemærkningerne til § 10 omfatter bestemmelsen imidlertid nu alle former for kreditaftale med variabelt lånebeløb.

Til § 12

Bestemmelsen svarer til direktivets art. 6, stk. 3, og indeholder regler om stiltiende accepterede overtræk. Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 9.

Til § 13

Stk. 1 svarer til direktivets art. 1, stk. 2, litra d, og indeholder en definition af kreditomkostningerne, nemlig alle omkostninger, herunder renter og andre omkostninger, som forbrugeren skal betale for kreditten. Med henblik på opgørelsen af de årlige omkostninger i procent, jf. forslaget § 9, stk. 1, nr. 4, og § 10, stk. 1, nr. 3, bestemmer direktivets art. 1a, stk. 2, at der skal ses bort fra en række nærmere opregnede kreditomkostninger. En bestemmelse svarende hertil er medtaget i stk. 2. De nævnte kreditomkostninger skal oplyses særskilt over for forbrugeren, jf. lovforslagets § 14.

Ifølge nr. 1 skal der ses bort fra *misligholdelsesomkostninger*.

Efter nr. 2 ses der endvidere bort fra omkostninger, som forbrugeren skal betale, *hvad enten der købes kontant eller på kredit*. Bestemmelsen omfatter f.eks. leveringsomkostninger.

Ifølge nr. 3 skal der ses bort fra *omkostninger ved overførsel af penge*. Bestemmelsen omfatter f.eks. omkostninger ved at overføre penge til kreditgiver pr. giro eller ved post- eller bankanvisning. Bestemmelsen omfatter også et eventuelt checkgebyr, hvis forbrugeren betaler med check trukket på egen konto.

Ifølge stk. 3 gælder denne undtagelse dog kun, hvis forbrugeren har *rimelig valgfrihed* med hensyn til, hvorledes pengeoverførelsen skal ske. Hvis det f.eks. er aftalt, at betaling kun kan ske til kreditgivers bank, og hvis dette medfører ekstra omkostninger for forbrugeren i forhold til f.eks. betaling pr. giro, vil omkostningerne herved skulle medtages i de samlede kreditomkostninger i forslaget § 13, stk. 1, og de vil dermed indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Efter nr. 4 ses der bort fra *omkostninger ved at føre en konto til brug ved betaling af ydelserne på kreditten*, bortset fra omkostninger ved opkrævning af betalinger, hvad enten de opkræves kontant eller på anden måde. Hvis forbrugeren i forbindelse med indgåelsen af en kreditaftale med et pengeinstitut samtidig opretter en konto, f.eks. en lønkonto, til brug ved betaling af ydelserne på lånet, skal eventuelle omkostninger ved at føre denne konto ikke medtages ved beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Undtagelsen finder ifølge stk. 3 kun anvendelse, hvis forbrugeren har *rimelig valgfrihed* med hensyn til, hvorledes tilbagebetalingen skal ske. Modifikationen i stk. 3 tager især sigte på den praksis, der følges i en række EF-lande, hvor opkrævning af ydelser på kreditten ofte sker ved, at en inkassator retter henvendelse til forbrugeren på dennes bopæl.

Bestemmelsen i nr. 4 finder heller ikke anvendelse på *omkostninger ved opkrævning af betalinger*, f.eks. gebyrer for udsendelse af girokort til brug ved betaling, når gebyret ifølge aftalen kan opkræves særskilt hos forbrugeren. Et sådant gebyr skal altså medtages ved beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Ifølge nr. 5 ses der bort fra *medlemsbidrag* ved optagelse i foreninger eller sammenslutninger i henhold til en anden aftale end kreditaftalen, selv om disse bidrag har indvirkning på kreditvilkårene. Bestemmelsen omfatter f.eks. de kreditter, der ydes af pensionskasser, låneforeninger, forbrugsforeninger og lignende, hvor det typisk er en forudsætning for at opnå kreditten, at forbrugeren har betalt et medlemsbidrag til foreningen m.v.

Endelig ses der ifølge nr. 6 bort fra *forsikrings- eller garantiomkostninger*, medmindre forsikringen eller garantien skal tjene til sikkerhed for kredittens tilbagebetaling. Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvor kreditgiver som vilkår for ydelse af kreditten forlanger, at der tegnes forsikring eller stilles garanti. Omfattet af bestemmelsen er f.eks. forsikringer, der i forbindelse med et køb med ejendomsforbehold eller et fritstående billån, hvor der er givet pant i bilen, skal sikre kreditgiver mod salgsgenstandens eller pantegenstandens hændelige undergang. Forsikringer, der skal tjene til sikkerhed for kredittens tilbage-